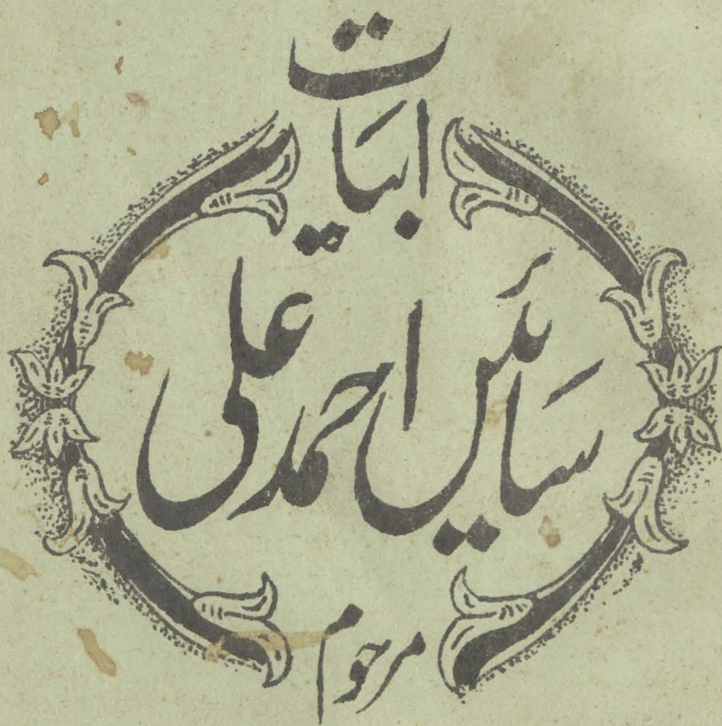
سرمۂ مفتِ نظر ہوں میری قیمت یہ ہے
کہ رہے چشمِ خریدار پہ احساں میرا
(غالب)

ابیات
سائیں احمد علی مرحوم
پشاوری

مطبوعہ درسی پرنٹنگ پریس گجرات

جس پَلّے پھُل بدّھے ہوون آوے باس رُمالوں
دردمنداں دے سخن محمدؐ دیہن گواہی حالوں

(میاں محمد بخش رح)

○

ابیات سائیں احمد علی مرحوم

پشاوری

جہڑے حاجی محمد ادریس صرّاف سکنہ گجرات نے
درسی پرنٹنگ پریس گجرات نوں اِک ہزار دی تعداد وچ چھپوا کے مفت تقسیم کیتے

عرضِ حال

میرے دادا مرحوم منشی کرم دین صاحب اِک درویش منش تے دِیندار بزرگ سَن ایسے شوق وِچ اوہناں نے اپنے اکلوتے بیٹے یعنی میرے والد مرحوم حافظ غلام حسین ہوراں نوں قرآن شریف حفظ کروایا تے چنگیاں لوکاں وِچ بہن کھلون دی جاچ دسّی۔ میرے داداجی نوں پنجابی شعر تے ادب دیاں کتاباں پڑھن دا وی بڑا شوق سی۔ خاص کر اوہناں نوں اوہ شعر بہت پسند سن جنہاں وِچ سوز گداز تے درد دی چاشنی ہووے۔ پنجابی دے اوہناں نوں اَن گنت شعر زبانی یاد سَن۔ پر سائیں **احمد علی** دیاں شعراں دے اوہ زیادہ دلدادہ سَن۔ میرے والد مرحوم نوں اپنے پیار دی وجہ نال اوہ ہر ویلے اپنے نال رکھدے سَن۔ قبلہ مرحوم دِی طبیعت وِچ وی شعراں دے پڑھن تے سمجھن دا ذوق پیدا ہو گیا تے آخر کار اوہناں دی نظر سائیں صاحب دے شعراں اُتے آ کے ٹھہر گئی۔ ایہہ کئی واری راولپنڈی جا کے سائیں صاحب نوں مِلدے وی رہے۔ اوہناں نے اِک کاپی وِچ سائیں صاحب دے شعر اپنی پسند دے مطابق درج کرنے شروع کر دتے ایس فانی سرائے

وِچّوں دارِ بقا ولّ اوہناں دی جدوں تیاری ہوئی ۔ اوہناں نے بہتوں کئی وصیّتاں کیتیاں جنہاں وِچ اِک وصیّت ایہہ وی سی کہ سائیں صاحب دے جیہڑے شعر میری کاپی وِچ درج نیں اِہناں نوں چھپوا کے پنجابی زبان دے چاہواناں وچ مفت تقسیم کریں ۔ اوہ فرماندے سن ۔ سائیں صاحب نے اپنی زندگی وِچ اپنے شعر چھپن نئیں دِتّے ، اِکواری کسے نے اوہناں دی مرضی بغیر کجھ شعر چھپوائے سن ۔ اوہناں نوں دیہاں جس ویلے کجھ کاپیاں نکل گیاں تے سائیں صاحب نوں پتہ چل گیا اوہناں نے باقی کاپیاں تلف کروا دتیاں سن ۔ اوہناں دی شاعرانہ مزاج ایہہ گل گوارا نئیں سی کردی جے اوہناں دے شعر کوڈیاں دے مل وِکن ۔ ——— سائیں صاحب ——— دی فوتیدگی دے بعد دی ایس پاسے کسے دھیان نہ دتّا جے اگوں وی ایہہ شعر نہ چھپے تے اِک نہ اِک دِن بالکل ضائع ہو جان گے ۔ سائیں صاحب دے بے شمار شعر ہن دی کئیاں لوکاں نوں زبانی یاد نے پر ایہہ لوک جس ویلے مر گئے تے اِہناں شعراں دے وی مر جان دا خطرہ اے ۔ ایس سائیں صاحب دے جیہڑے شعر محفوظ کیتے ہوئے نے

اوہناں دے سمندر دے کجھ قطرے نے ۔ میرے والد مرحوم دا ایہہ
بھی خیال سی جے کسے ویلے کوئی باذوق تے صاحب دل بندہ سائیں
صاحب دے شعر اکٹھے کرن لئی اُٹھ بیٹھا تے شاید میرے جمع کیتے
ہوئے شعر وی اوس دے کم آجان ۔ میں خداوند کریم دا شکر گزار آں جنہیں
مینوں ایہہ کتاب پیش کر کے والد مرحوم دی وصیّت توں سبکدوش
ہون دی توفیق عطا کیتی اے ۔

میں اپنے والد مرحوم دے دوست تے پنجابی زبان دے
مشہور بزرگ شاعر قبلہ پیر فضل حسین فضل گجراتی دا وی احسان
مند آں جنہاں ایس کتاب دے شائع کران وچ میری پوری پوری
امداد فرمائی اے ۔ جزاھم اللہ جزاءً خیرا

نیاز مند

حاجی محمد ادریس صرّاف
حافظ جی دی ہٹی
بازار صرافاں گجرات

مورخہ 1/1/69

بسم اللہ الرحمن الرحیم

کس نے واساز ایجاد کیتا
چرخ چاہڑیا کس نے خراد کیتا
کس دے درد نے صاحب فریاد کیتا
کس دی بنسری وِچ سنسار وجدی

جس نے چوب تراشی اوہ نجار کھڑا اے
جس نے تار گھڑی اوہ لوہار کھڑا اے
ایسے ساز والا اُستاکار کھڑا اے
جو لے چنگ ہر رنگ وِچ تار وجدی

کون بولدا کون بلاوندا ئے
کون سُندا ئے کون سناوندا ئے
جوگی کون ایہہ لہرا وجاوندا ئے
جوبن پھوکیاں بِین سُروار وجدی

جس نوں ہر کہندے اوہ ہر گھاٹ وِچ اے
ڈال ڈال وِچ اے پات پات وچ اے
سائیاں آپ ساری موجودات وچ اے
جسدی نوبت اے شام وسحار وجدی

اوّل اے عالم ہست سے اوہ ہاتف آپ پکاریا بسم اللہ
تاں پھر قلم نوں حکم نوشت ہویا سن کے قلم سرماریا بسم اللہ
نقشہ لوح محفوظ دا وِچ سینے قلم صاف اُتاریا بسم اللہ
اس تحریر نوں سائیاں فرشتیاں نے پڑھ کے شکر گزاریا بسم اللہ

جبریل ہر روز طواف کرکے تیرے روضے دے در و دیوار محمدؐ دا
اے سرکار تیرے قدم ادن جتھے ٹکڑہ خاک ہو شکر گزار محمدؐ دا
تیرے اسم مبارک نوں جدوں لکھیا کاغذ قلم دا اوہنہ کئی وار محمدؐ دا
سائیاں عرش تے پہنچ جد پیر تیرے عرش پیر تیرے لگاتار محمدؐ دا

دوست نوں دلبر ملان واہتے جبرائیل لے گیا اسوار کر کے
تاج کرن دا سورج گوا بیٹھا کئی سال نہ چڑھیا ستگار کر کے
تاہنیں رات معراج دی طول ہو گئی رہے راز نیاز نہ پار کر کے
ہویا پردہ نورانی حجابُ الاشاہ دین دا سائیاں دیدار کر کے

ثروت در تیرے دی سائلی اے مینوں شوکتِ ہر سلاطین بدلے
میریاں لباں نوں بخشدی پئی شیری تیری مدح شرابِ انگبین بدلے
بدلاں ہیں ناہیں تیری بارگاہ تھیں قصرِ سدرہ نہیں روح الامین بدلے
تیرے روضۂ اقدس دی سائیں کہندا بدلی کراں نہ خلدِ برین بدلے

شاہِ مرداں تے شیر یزداں جیاں علم نکلے ذوالفقار کر کے
چھپیا کفر کوہ کاف دی کنڈ پچھے کافرتاں تھیں بھر گئے انکار کر کے
شرک نال بت خانے ویران ہوئے ہوئی دور بدعت استغفار کر کے
ہوئے دل کفاراں دے صاف سائیاں ہنیا منکراں دین اقرار کر کے

زلف شبنگوں دی تہاڑ پئی اجڑ میں گیا تے کردا شور توں ایں
تاہئیں جھڑکناہئیں اتے تاراج کرناہئیں کمزور میں ہاں تے شاہ زور توں ایں
حسن حرف نہیں تیرے تے آون دیندا جیکر سچ پچھیں میرا چور توں ایں
گہندا آساہئیں سجھ نگہ دے اشاریاں توں ہنوں الڈن والا نئیں کوئی ہور توں ایں

عال دی گزر ہیں کی دساں نہ کوئی جھونپڑی نہ آستاں رکھناں
نظر نال حیا بہنچاں شکار اُتے سکھنے ہتھ نہ تیر کماں رکھناں
جہڑا نوح دے طوفان نوں مات کر دے اپنی چشم وچ اوہ طوفان رکھنا ں
سائیاں جہڑا کل عالم دا رب سچا ئے ہیں نت اوہدے سہارے دا ماں رکھناں

کھرے کھوٹے نوں نگہ تھیں پرکھ سکناں نیاٹ بدی دی خوب پہچان رکھناں
دل نوں خواہش نہ قدر کروان دی اے، نہ کوئی نگہ اندر قدرداں رکھناں
کسے زلزلے تھیں ڈول سکدا نہیں پختہ اپنا دین ایمان رکھناں
سائیاں قدرت نے جوہر عطا کیتا ئے پُر تاثیر میں اپنی زبان رکھناں

کی گزر دساں اپنی زندگی دی عجب قسم دی اپنی گزران رکھناں
سادی طبع تے سادہ لباس میرا ئے کجھ دی کول نہ سرو سامان رکھناں
ربی حکم لئے جاندا ئے جس پاسے نال نال اوہدے اپنی جان رکھناں
دِل دے حوصلے نوں ناہیں ڈھین دیندا سائیاں پیری چ ہمت جوان رکھناں

تنگ دلی کولوں لیندا کم نہیں ہاں اپنے خلق دا وسیع میدان رکھناں
ہیں تنہائی وِچ رہنا پسند کرناں تے تنہائی وچہ اپنی گزران رکھناں
کسے غیر اگے راز کھولدا نہیں اپنا دِل اپنا راز دان رکھناں
کرے شوخ نذرانہ جے طلب سائیاں حاضر کرن دا ہتے حاضر جان رکھناں

گرمی دے موسم پھوہار لہندی دیندا لطف مُڑ وشناں پہاڑ دا کی
مٹی گور دی جسم نوں کھا جاندی کھلدا راز نئیں دو ترخ مڑ سہاڑ دا کی
جہڑا دِل دی محبت نئیں ہاڑ سکدا اُدھر کے جسم ترازو تے ہاڑ دا کی
سائیاں عشق موہنہ لائے تے پتہ لگدائے ایہہ سنوار دا کی تے بگاڑ دا کی

لا کے عشق دے دامن دے نال دامن خاکی کئی دے کئی اکسیر ہو گئے
ایہدی روشنی تھیں فیض پان والے پلاں جھلاں وچ روشن ضمیر ہو گئے
ایہدی طلب وچ جنگلاں وچ بھوں بھوں مجنوں جہے کئی لاغر ظہیر ہو گئے
سائیاں عشق دے جہڑے مرید ہو گئے اوہ مرید کل عالم دے پیر ہو گئے

ترو تازگی تیری ہیں شک ناہیں ہے ویں گل پر ڈھل پیائیں خار اُتے
گل دامن خار ہیں ویکھ بلبل کیوں نہ مرے پھر لب تیر یار اُتے
نال کنڈیاں راز و نیاز گل دا گویا ستم ہے بلبل زار اُتے
سائیاں جل گیا بلبل دا آشیانہ غالب خزاں جد ہو گئی بہار اُتے

دِلبرا دِہ دارو دید والا گھٹے ہجر دا دِلوں خفقان کجھ تاں
آ مسیح مِل بہر خُدا کوئی دم صحت پائے تیرا نیم جان کجھ تاں
میریاں چشماں دے فرش تے مہرباناں آ دھر قدم بطور مہمان کجھ تاں
پھیرا کر دِلسائیں دے نزع ویلے مرجاساں پر نکلے ارمان کجھ تاں

توں نے تخلّص شہباز رکھیا ئے تیرا نام قدیمی شدّاد آہیا،
جس پلید نے جنّت نوں قائم کیتا اوہ پلید تیرا نی ہمزاد آہیا،
جاندے بشر نوں توں بھی خدا کہنا ئیں ایسا اُسی دے دل ہیں فسادا آہیا
کہندا سائیں توں بڑا مجہول ہے ویں نہ شیطان بھی نہیں توں زیادا آہیا

نہ پیش ہے سردل کران اپنا تیرے قدماں دی خاک نوں خیر چُمکے
توں سلوک نہیں گردا تے نہ کر توں ہیں گل لا رکھیا ئے تیرا دیر چُمکے
حسرت رہی اوہدے ہتھیں آپ لیکے جھولی وچ ہیں نہیں پایا خیر چُمکے
ہیں نہیں منّدا آکھدے لوک سائیاں کافر ہو گیا ئے بتاں دے پیر چُمکے

جنھے جنھے شہید دا خون ڈھلا جنھے جنھے سر اپنا شہید رکھیا
اوس تھاں متبرک نزل ذات ربدی محشر تیک ہے قابل دید رکھیا
اُمّت نانے دی واسطے آلِ نبی خون دے گئے جنّت خرید رکھیا
کربلا دے واقعہ بعد سائیاں اج تک نام نہیں کسے یزید رکھیا

بادشاہ ہیں کسے دی ملک دے انہیں نہ حکم نہ شاہی فرمان رکھناں
عالمگیر جہی زندگی بسر کرناں عالمگیر جیسا قلمدان رکھناں
تہی دست ہیئوں دشمن غلط سمجھے پلّے سخن دے گوہر غلطان رکھناں
سائیاں جدھر جاناں جی جی لوک کردے عزّت آبرو وچ جہان رکھناں

قاصد ہتھ خط لکھ کے ٹور دنا ائے نکئے کی ہن اوندائے جواب اُدھروں
ہوندائے قاصد نال بہتر سلوک یا کہ ہوندی قاصد دی آبری باب اُدھروں
خیرے ہیرے سر پیندی اے رات غم دی چڑھدے خوشی دا یا آفتاب اُدھروں
سائیاں کوئی قیافہ نہیں لا سکدا ہوندا ائے نگہ وچہ کی انتخاب اُدھروں

جانِ من میرے تے غفار ہنائیں مینوں دس ہیں کہڑا قصور کرناں
تیری یدی تخیلی تے تئیں کردا تیرے حسن دی صفت ضرور کرناں
توں تئیں ملدا تے مِلن ملان داہتے نہ ہیں کہناں نہ تینوں مجبور کرناں
کہندا سائیں توں ثابت نئیں کرسکدا کہڑی گل ہیں بے دستور کرناں

عشق تیرے دے جنون اندر گلے وحشت دی پائی زنجیر چُم کے
توں دشنام بھی لکھیں تے صدق سینے لاواں چشماں تے تیری تحریر چُم کے
میری لب تصور بے واز ہوگئی تیرا سایہ او بدرِ منیر چُم کے
کہندا سائیں او کافر تصویر تیری بت پرستاں دا ہوگیا پیر چُم کے

اپنی رعایا دی وجہ کی اے سُن کے بادشاہ کیہوں فریاد نسدا ئے
خط گوہر نوں چاہیے حدّاد کولوں ہتھوں گوہر تھئیں ڈر کے حدّاد نسدا ئے
عشق بازی دا اے صید گاہ کیسا جس وچ صید دے کولوں صیّاد نسدا ئے
مقتل عشق دی ویکھی عجیب سائیاں ذبح ہون والے تھئیں جلّاد نسدا ئے

مالک توں حال سب جاننا ئیں میں زبانی نئیں کہناں پسند کردا
تیری مرضی بغیر میں کسے دی دی مجلس وچ نئیں بہناں پسند کردا
تیرے منکر دا اپنی زبان تھیں میں کدی نام نئیں لیناں پسند کردا
سائیاں توں جس حال دے وچ رکھیں اُس حال وچ رہناں پسند کردا

دنیاں صفائی دِل صاف رکھناں اپنا آپ ثابت بے قصور کرناں
بزم غیر وِچ جاناں ئیں تے توں جاناں ئیں کرناں ئیں توں یاہیں رنجور کرناں
تیرے خاندان دا جتھے فرد ملدا ائے اُسدا ادب کرناں جی حضوُر کرناں
سائیاں تیری محبت دا دم بھر کے دُکھ درد تکلیف منظور کرناں،

اودھر اپنے قدم نوں رکھیا کر رُخ جدھر ہَوا دا ویکھیا کر
اکھاں نال ہر چیز نوں غور کر کے جلوہ نور خدا دا ویکھیا کر
ہر اِک نوں نہ یار بنا لیا کر پہلاں جوہر وفا دا ویکھیا کر
سائیاں سایہ نحوست دا کی ڈِٹھیں سایہ بالِ ہُما دا ویکھیا کر

لگن اندر مست محو ہو کے چن دی چانی اُڈ اُڈ چکور چُمدا
ایسے حسرت وچ مر دائے پھٹک کے تے میں نئیں چُمدا اوہنہ چن داہو رچُمدا
نیل پان لگیاں مستی وچہ آ کے اُڑ اُڑ اپنے پیراں نوں ہور چُمدا
کافر کفر بھئیں بتاں دے پیر چُمدا سائیاں مومن اسلام دا زور چُمدا

حُسن کمینے نوں رب دے تے پھنڈ پھنڈ رکھدائے قدم زمین اُتے
اپنی چال اُتے آپ مست ہندائے ہوندا سپ جیونکر مست بین اُتے
مال مفت دا تے چرچا کرے اپنی بڑا فخر کردا کھان پین اُتے
سائیاں حُسن خلیق معلوم ہوندائے زینت دے کے ایہہ جہے حسین اُتے

رُسیا رہو ناں آخری دماں توڑی ہیں نئیں کسے نوں کہناں منادے توں
سمجھی لوڑ تے کہساں لب اپنے توں رّبا وچھڑیا یار ملادے توں
جرم عشق جے میرے تے قائم کیتائی چاہندائی جو دل مینوں سزائے دتوں
سائیاں عذر نئیں سولی چڑھا کھانوئیں آرے ہیٹھ یا دھر چرادے توں

ایہہ زندگی برساں دی کسے تھانویں کدھرے گھڑی دی گھڑی مہمان ہوندی
ایہہ جد آدمی دا ساتھ چھڈ دے تے ہستی آدمی دی مُڑ بے جان ہوندی
ہو کے مردہ اُتانیاں لیٹیا رہے اکھاں بند ہو نہہ بند زبان ہوندی
سائیاں گھر دے مجبور ہو کرن رخصت چار ہا لُش آخر گورستان ہوندی

لکھیاں نہیں جو کسے کتاب اندر حسن والے اوہ شرطاں روا کر دے
نال اوہناں دے کرن دفا جہڑے قدم قدم تے سو سو جفا کر دے
جہڑے گھور دے نے اوہ نہیں ظلم کر دے ظلم اوہ کر دے جو حیا کر دے
اوہ ہستیوں ہو یا جدا سائیاں سوہنے نظر سنگ جنہوں جُدا کر دے

دیاں سر کسے دے دوس کاہدا آپوں عشق دی پھاہی وچ پھسیا ہیں
فوج غماں دی آوندی رہی چڑھ کے پر نہ کدی میدان تھیں نسیا ہیں
اکھیاں نال نہیں خوشی دی شکل ویکھی خوشی نال نہیں خوشی تھیں ہسیا ہیں
سائیاں دل دی آبادی وچ کئی واری کدی اُجڑیا تے کدی وسیا ہیں

ہیں ہستاں وال ایس گل دَتوں ہینوں ویکھ مخلوق پئی ہسدی اے
دکی وسدے تے میں ویران ہوناں گل ایہہ کوئی ہیر وِسدی اے
جنہوں ڈھونڈناں اوہ تے لبھدا نہیں باقی کھیڈ سب کوڑے رہنوس دی اے
سائیاں لکھت پیشانی دی پیش آ گئی جو میں ویکھ رہیاں اوہ پئی وسدی اے

عشق دے صادقاں طالباں نوں جاہل آکھدے مرض جنون دی اے
اسدے نشے دی مستی اجہی ہوندی رہندی سرت نہ مرن جیون دی اے
عاشق بولدا نہیں تے بلاں دا اتے دنیا مونڈھیاں توں ل پھر پھر ٹھون دی اے
سائیاں قیس دے وانگ سک جسم جاوے ہوندی کمی محسوس نہ خون دی اے

خبریں جدوں بہار دی رت آوے کلیاں باغ وچ شاخاں تے پھڈیاں نے
لاہ گئے دلوں اداسیاں بلبلاں دی بھوں بھوں موج بہار دی لٹدیاں نے
باغباں کھوہ کھوہ جھولی بھری جاندا ایہہ چڑھدی جوانی توں سڈیاں نے
سائیاں مطلب پرست مڑ ہستیاں دی مطلب کڈھ کے بھوئیں جا سٹدیاں نے

عشق دے ہون شاگرد عاشق عشق عاشقاں دا ہے اُستاد ہوندا
سُولی چڑھدیاں دی یادوں بھلدا نئیں جنہوں عشق دا اسبق یاد ہوندا
ملک عشق اندر عاشق رہن والا بالکل فکر فاقے تھیں آزاد ہوندا
سائیاں عشق دی بندیا کرن والا بد نصیب ہوندا بے مراد ہوندا

گس طرح میں تینوں شاہد سمجھاں دل چُرا کے آکھنا ئیں چور نئیں ہیں
بزم غیر وچ جائیں پتیا ئیں مینوں تیرے باجھ رکھدا دوست ہور نئیں ہیں
میں تے کھوجیاں دا وی اُستاد ہے واں توں ایہہ سمجھنائیں سمجھدا ٹور نئیں ہیں
سائیاں زندہ دل زندگی رکھناں دُنیا جاندی زندہ در گور نئیں ہیں

سنجیاں مرا تے خوب پائے شوماں واسطے ہوگئی نجات اوکھی
کہندے لوک شطرنج دی اُلٹ بازی پر اس عشق دی اے طلسمات اوکھی
وچھڑ گیا تقدیر دے نال جیہڑا اوہدی فیر ہوندی ملاقات اوکھی
سائیاں سُتے موجاں لیاں وطن اندر سانوں کٹنی پردیس دی رات اوکھی

دلا کر شکر خدا دا نوں گردش تلے آئیاں ساعتاں چنگیاں نے
مہرباں گھر اپنے آپ آیا حاصل ہویاں مراداں منہ منگیاں نے
خوشی ناں رنگ چہرے دا لال ہویا دفع دور ہوگیاں بدرنگیاں نے
سائیاں اونہاں دی بدی پریاد رہے گی پل پل دغا کیتا جنہاں سنگیاں نے

روح دی محبت مجبور کیتا عکس لیلےٰ دا مجنوں دی گور چمدا
نیک آدمی نیکاں دی راہ اُتے اُلفت ناں نشان دی تور چمدا
زور باہجھ انسان کمزور ہوندا زورداراں دے قدم کمزور چمدا
سائیاں دل جلے باہجھ پروانیاں دے نئیں کوئی شمع دی لاٹ نوں ہور چمدا

اے واعظ توں مسئلے سنا لے شک لہجہ تلخ طبیعت دے ناں نہ رکھ
دکھے اپنے پرائے دا دل جس تھیں مدنظر کوئی ایسا سوال نہ رکھ
بخشنہار خبر ہے بخش گنہ دے گا توں اگ دوزخ دی اینتھے ہی بال نہ رکھ
سائیاں اپنا آپ سنوار دا جا توں بدعمل دی بدی دا دل خیال نہ رکھ

ویکھ چمن دی باغ بہار رونق بلبل گلاں نوں نال پیار حمیدی
مکھی شہد دی بیٹھ کے خوشی اندر شیریں شیریں مٹھاس دی تار حمیدی
شبنم رات دے پردیاں وچ ڈِگ ڈِگ دھو دھو گلاں دے مونہہ کہی ار حمیدی
سائیاں باغباں دی خوش نصیب خوشی شاخاں بنے لوٹے اسندگار حمیدی

پنوں نوں لے گئے ہوت چا کے سسی رہ گئی خواب خمار حمیدی
وقت صبح دے یار نوں دیکھ لیندی خوشی نال مڑ سیج سنگار حمیدی
کھجل ہو کے ریتلے تھلاں اندر خاک راہ تائیں کہی کہی وار حمیدی
سائیاں سسی نوں پنوں دے مل جاندا ول ول ہی ڈاچی قطار حمیدی

مسلمان دینی فرض سمجھ کے تے کھولن لگیاں پہلے قرآن حمیدا
قلم نام محمد دا جید ول لکھدی اوہوں کاغذ حضور دی شان حمیدا
ہر ارشاد اُس اہیر دین دے نوں صدق نال ہر اہل ایمان حمیدا
سائیاں صدقے محمد دی ذات اُتوں حسن پرست جھک جھک آستان حمیدا

تلخ طبیعت دا کی دساں شوخی حد تھیں ودھ گفتار وچ اے
ہے اوہدے کلام وچ تپش جہڑی ایسی تپش نہ دوزخ دی نار وچ اے
بن شراب دے نین نے مست اوہدے اُپر رخاں دے جوبن بہار وچ اے
سائیاں کسے میخانے وِچ نئیں ملدا اوہ نشہ خاص جو کہ کوئے یار وِچ اے

وائے نصیب ایسا داد گر پایائے جہڑا سائل دی سُنکے فریاد نس دائے
اوہنوں رحم دِل آکھاں تے کویں آکھاں سُنکے کسے دی جو روندا نس دائے
میرے درد فراق دے نقشیاں دا عکس لین تھیں بیا بہزاد نس دائے
سائیاں تیری آبادی تے کویں راضی جہڑا چھڈکے وطن آباد نس دائے

ملناں دل دا شوم آسان ہوندائے دلدا سخی ملنیاں پر محال ہوندائے
سائل حاصل مراد بن پرت دا نئیں جس دا سخی دے در تے سوال ہوندائے
رحمت لبدی اوہدے توں دور رہندی جس نے ردار دا شوم خیال ہوندائے
رنیچاں وِچ اوہ ہوندائے شمار سائیاں لگا شوم دے مغز زوال ہوندائے

اے بلبل زار بے زار نہ ہو رہ گئے فصل بہار وِچ اِک دو دِن
پھلاں ٹہنیاں کلیاں سنگار دسائیں ہین جوبن سنگار وِچ اِک دو دِن
مدت نئیں مہینے تے ہفتیاں دی کٹ لے توں انتظار وِچ اِک دو دِن
سائیاں بختاں نوں جاگ ای لگن والی ہین بخت بیدار وِچ اِک دو دِن

ہے خفا محبوب تے عید آگئی دسو خوشی مناواں دا کس طرح میں
ہر فرد دشمن اوہدی گلی والے اوتھے آواں تے جاواں دا کس طرح میں
غم وِچھوڑے دا دِلنوں نئیں بھُل سکدا دسو غم نوں بھلانواں دا کس طرح میں
سُتے ہوئے نے مدت دے بخت سائیاں سُتے ہوئے جگانواں دا کس طرح میں

عشق نال ہے عہد و پیمان میرا دُکھ جہڑا وی آیا سہاراں گا میں
توں اُجاڑیا اے دستی چھڈ کے تے جا اُجاڑ وِچ وقت گزاراں گا میں
روشن کراں گا عشق وِچ نام آپنا جان ونگ پتنگ دے واراں گا میں
سائیاں دشمن دے بردے نوں دور کر کے صاف دودھ تو ں پانی نتاراں گا میں

رفیق کوئی ملدا نئیں حالی وسد امیری کس طرح نال حیات گزری
کی کی رنج و ملال دے سائے ویکھے سوچاں وچ کی کی دل تے بات گزری
دنیں بخت سیاہ اندھیر گھپ رات چانی وی سیاہ رات گزری
سائیاں عمر اُڈیک دے وچ گزری اوہدے کرم دی آ دھریں جھات گزری

حاسد کم پایہ انساں ایں توں گلاں نال اپنی اُچی شان نہ کر
اندر بیٹھ کے پیانہ مار لافاں باہر نکل کے گل میدان وچ کر
دِل وچ دعوے لے جے سخن دار کھنائیں سخن پیش بزم سخندان وچ کر
فیر سائیں دی ہمسری کریں حاسد پہلے نام تے روشن جہان وچ کر

توں قاصدا یار دے کول جا کے اوہنوں کہہ دے ملن اک وار آوے
ظلمت کدہ میرا روشن کرن واہتے لے کے اپنے نال انوار آوے
کرے مہربانی میرے حال اُتے مضطر دِل نوں ذرہ قرار آوے
سائیاں باغ امید دا کھڑے میرا اوہدے قدم دی چل کے بہار آوے

دنیا توں اوس کجھ کھٹ کھڑنا ئیں مقصد اوں دا جھڑا بچھان جاسی
یاد اوسے دا شیریں کلام رہے گا مٹھا بول جو نال زبان جاسی
اوہ محروم رہسی رحمت رب دی تھیں جھڑا کبر دا لا تنبو نال جاسی
سائیاں کلمہ محمد ﷺ دا پڑھن والا دوزخ وچ کوئی نہ مسلمان جاسی

ویلے سر سختیاں اوندیاں نے ویلا ختم ہو جائے تے جاندیاں نے
جتنا چر نہ ہٹن او وقت آوے اپنا قدم نہ پچھاں ہٹاندیاں نے
مشکل نال اوہ صورتاں ملدیاں نے جھڑیاں صبر تاں غم نوں بھلاندیاں نے
سائیاں جاہل اس زمر نوں جاندے نہیں فکر مندیاں خون سکاندیاں نے

اوہ بھی کوئی زندگی اے جہدے رہن دا نہیں اعتبار ہوندا
دنیادار نوں غرض مجبور کردی دنیادار ہر مطلب دا یار ہوندا
سمجھ سوچ کے جھڑا نئیں بات کردا دانشمنداں وچ نئیں شمار ہوندا
سائیاں مجرم تے محرم خود بن سکدا ئے کیونکہ آدمی فعل مختار ہوندا

منشی ازل دی قلم جھک کے لوح محفوظ دی لکھی تحریر حمید دی
کربلا دے الم دا لکھ نقشہ ربی حکم دا حکم تدبیر حمید دی
خاک کربلا پڑے آداب سیتی ہر شہید دا نقش تصویر حمید دی
سائیاں شروع نہیں آخری دماں توڑی رہی حسین دا علق شمشیر حمید دی

میری کشتی تمنا دی ڈوب گئی تے میرے وبریاں دی سنگت تار تے نہ
بہنوں اچھیاں جان نہ جان بھانویں وس رقیباں نوں جوبن سنگار تے نہ
کر کے میرے نہیں پردہ تے درپردہ بزم غیر دچ وقت گزار تے نہ
سائیاں خود ہیں نصیب دی ہار منناں توں بھی قول اقرار تھیں ہار تے نہ

دانشمند نئیں سپاں نال پیار کردے تے نہ سپ دی ہین لکیر حمید دے
بت پرست بنت مندر دے پوجدے نے زر دا بت کئی دیکھے امیر حمید دے
جو تصور دِچ یار نوں دیکھ لیندے وہ نئیں مانی دی کھچی تصویر حمید دے
سائیاں فتح مجاہداں دے قدم چمدی تے مجاہد نے جوہر شمشیر حمید دے

آیا ایں دنیا تے وسن انسان بن کے اپنا آپ دنیا تے سنوار کے رکھ
خوبصورتی ہر دلعزیز ہوندی نیک عمل تھیں دامن سنگار کے رکھ
میلا کپڑا جویں نتار دے نے انجیں بدیاں تھیں دل نوں نتار کے رکھ
سائیاں عاشق بلالؓ دی طرح اپنا صادق عشق دا جذبہ اُبھار کے رکھ

شیر دے جھپٹ تھیں انسان ڈر دا تے انسان نوں دیکھ کے شیر ڈر دا
بھاویں کیڈا وی کوئی تیراک ہووے بحر وچ تک کے گھمن گھیر ڈر دا
موت وقت مقرر تے آ جاندی ہوتوں نئیں جانباز دلیر ڈر دا
سائیاں نیک نوں خوف خدا ہوندا اوہدا دل کر لوں ہیر پھیر ڈر دا

صبر واہ صابر حسینؓ دسیا صبر صابر دا رہیا ضمیر چمدا
گلے اصغر معصوم دی لاش لا کے لباں تسیاں رہیا شبیرؓ چمدا
جیکر رب دا حکم نہ روک رکھدا شاہ دے قدم فرات دا نیر چمدا
سائیاں ٹوٹے یزید دے بھیج لعنت پیر عابد حلقہ زنجیر چمدا

پیر دی سیوا مرید کردے اپنے پیراں دے ہتھ نوں پیر چمدے
آل نبیؐ نوں جے مندا پیر اپنا خاک قدم دی شمر شریر چمدے
دردمنداں نوں درد دی سار ہوندی وکھی دلاں دے دکھ دلگیر چمدے
سائیاں اپنے ہمدرداں دے کربلا وچ سر دھڑ کٹے شاہ علی امیر چمدے

بند سخاوت دا در رکھدائے جیس زردار دا شوم خیال ہوندائے
زر دے نال اوہ دلوں پریت رکھدائے جمیا زنگ دے ہڈ دل دے نال ہوندائے
اُس دی نگہ دلوچ سوالیاں دا بالکل لغو بے معنی سوال ہوندائے
کئی کئی دن نئیں نکلدی جان سائیاں آخر مرن لگیاں ایہہ حال ہوندائے

خالقا تیری زمین اُتے رنگا رنگ دی تیری خدائی ڈٹھی
کئی دل بخیل بخیلی تھیں بھرے ویکھے شیشے وانگ کئیاں دی صفائی ڈٹھی
پری مایہ دی چھنک چھنکار دس کے کدھر گئی ویکھی کدھر آئی ڈٹھی
لطف و کرم تیرا بے حساب سائیاں تیری شان شان کبریائی ڈٹھی

باپ دی شفقت بلند نالوں ماں دا خلق پیار بلند ہوندائے
ماں دی زندگی نے اپنے بچیاں دا منہ دلو چ گنیا اِک اِک دند ہوندائے
کوہجی شکل والا بھانویں ہووے بچیا ماں دی نگہ اندر حسن مند ہوندائے
سائیاں ماں دی خدمت جنہاں والا خوش نصیب دنیا تے فرزند ہوندائے

میرے قدم جے اُکھڑے سنے زور آکھیں اپنے ستم دی دار گھٹائی نئیں توں
ستمگار کر ستم پر ستم والی گل غیر دے اگے سنائی نئیں توں
میری دوستی دے اقرار والی رکھیں یاد تے گھڑی بھلائی نئیں توں
سائیں توں ملیں نہ ملیں پر جگ جیویں غیر نال پریت دکھائی نئیں توں

خوب رُو جیسا ہے سخت دِل دا ایسا سخت کوئی پتھر دی دیکھیا نئیں
اوہدے نقش نگار دی چمک جیسا کسے موتی درج جوہر دی دیکھیا نئیں
رہندائے دِچ پردے کسے ول اوہنے کدی بھر کے نظر دِی ویکھیا نئیں
سائیاں حسد حاسد میرا ثبت کردائے اوہدے سخن وِچ اثر دی دیکھیا نئیں

دساں ہیں کی اوس دے ہجر اندر جیونگر گزردی رہی حیات میری
بے قراری وچ دناں تے دن گزرے تارے گن دیاں گزرگئی رات میری
اچھا جاں تھیں دی جنہوں سمجھناں ہیں دیکھو اُس نوں پسند نئیں بات میری
اوہدے نال سائیاں روزِ حشر توڑی ہوئی نئیں دسدی ملاقات میری

اوہ نئیں کسے دے ہور بال کدی مڑ دا جہڑا ظلم کرنے اُتے تُل جاندا اے
اچھے بُرے دا اور تیاں پتہ لگدائے بھلن ہار بندہ آخر بھل جاندا اے
اوہدے ڈھلن دا دلوں افسوس ہوندا گھیو ریت اُتے جہڑا ڈھل جاندا اے
سائیاں مٹھ میٹھی جدوں کھل جائے میٹھی مٹھ دا بھرم کھل جاندا اے

پیری دی زندگی ہور ہوندی تے جوانی دی زندگی ہور ہوندی
زردار دی زندگی خوشی والی فاقے مست دی زندہ درگور ہوندی
ٹرن پھرن ولوں ہووے جو عاری اوہدی عمر دی چال کمزور ہوندی
سائیاں زندگی دی گڈی جا کٹی ایہدی بس پرائیاں ہتھ ڈور ہوندی

دشمن نئیں کسے دا بھلا چاہندا ایں رقیق اپنے نوں سنانی سہی گل
ایہہ میری محبت دا حوصلہ اے اوہدے کناں تیک پوہنچانی سہی گل
بزم غیر دے وچ جانے نوں ترک کرے اوہدے ذہن نشین کرانی سہی گل
سائیاں خوشی نال اوس منظور کیتی میں منالئی جھیڑی منانی سہی گل

کمر کس کے میر شکار سیاپئے چڑھ کے کرن شکار نوں جائے گا اج
جدوں تیک شکار نئیں کر لیناں قدم اگھاں ایں گھاں وہ دہائے گا اج
مدنظر سو تجربے شکار کھڑا جیس تے نگہ دا تیر چلائے گا اج
سائیاں بڑا خوش بخت شکار ہونا ئیں درشن جھہڑا حضور دا پائے گا اج

دلا چل اج یار دی گلی چلئے کیونکہ رسیا یار منانا ئیں اج
معافی منت خوشامداں ہر طرح دا جتنا لگ سکے زور لانا ئیں اج
موتوں نئیں ڈرنا تے نہ کینا ئیں اوہنے دھمکیاں دے دے ڈرانا ئیں اج
جان جائے تے جائے بے شک سائیاں مر کے وصل دی مراد نوں پانا ئیں اج

غفلت وچ وقت گزار نائیں گزرے وقت نوں رُوویں گا سوچ ہن توں
اگے منزلاں بھاریاں بھاریاں تی اوکھا ٹُردیاں ہوویں گا سوچ ہن توں
نیک تے بد وصفاں دن حشر ہوسن تول وس کتھے کھلوویں گا سوچ ہن توں
جے ہتھ نامۂ اعمال سیاہ ہویا سائیاں کس طرح دھوویں گا سوچ ہن توں

خاکی جسم خدا نے بخشیائی جسم وِچ پئے کے سوہنی جان آیوں
اوہدی مہربانی بخشی زندگی آ سوہنی شکل دا بن کے انسان آیوں
اوہدی یاد رکھ سینے دے نال لا کے کیونکہ یاد نہ اوہدی بھلان آیوں
اوہدیاں نعمتاں تھیں پرورش پا رہیا ایں سائیاں وس دے اشاں ویاں آں آیوں

صدق نال ہر چیز خدا تھیں منگ کسے غیر دے در تے سوال نہ کر
لالچ حرص تے دغے دے مغر پے کے گنہگار بننے دا خیال نہ کر
اِک اِک ساہ حیاتی دا قیمتی اے اُسنوں غلط جا تے استعمال نہ کر
سائیاں دار فنا وِچ آ کے تے چھڈ جان والا جمع مال نہ کر

دنیا تے آیا ایں تے اہن تھیں رہو توں اکھوا کے بانی فتور نہ جا
ماں دے شکم تھیں پیدا معصوم ہویوں ذمے بدی دا لیکے قصور نہ جا
نظر نال کامل قدرت ویکھدا جا نور رہوندیاں ہو کے بے نور نہ جا
جنہوں ڈھونڈنا ایں وسدے کول تیرے اکھاں بند کر ویکھ لے دور نہ جا

حاسد حسد جے کردا ئے تے کرے جم جم کر کے حسد کی میرا اوگاڑ لے گا
میرا حرج کوئی نئیں نار حسد اندر اوہ بس اپنے آپ نوں ساڑ لے گا
میں کمزور نئیں اوس توں دب جاواں میرا زور اُس ہاڑنا ایں ہاڑ لے گا
سائیاں میری بلند پروازیاں دا جذبہ پلک وچ اوہنوں پچھاڑ لے گا

طے منزل دنیا نوں کرن واسطے چکدا قدم جا نیکی دی راہ دے وچ
خود بخود ہوسی ہستی پاک تیری رکھیا موت کر اپنی نگاہ دے وچ
کسے گل دی نئیں تینوں لوڑ اپنی سجدہ کری جا اوہدی درگاہ دے وچ
غفلت وچ کوئی دم نہ گزار سائیاں سو سو خوبیاں نیں اک اک ساہ دے وچ

بڑا سخت دن اے امتحان والا بڑا اڈر یا کر یوم الحساب کولوں
دن تے رات توبہ توبہ رہو کردا بچنا ہئیں جے دوزخ دے عذاب کولوں
معافی منگیاں قصور معاف ہوندے معافی منگیا کر رب دے عتاب کولوں
ایس زندگی دے دن گزار اچھے سائیاں بچیا کر عمل خراب کولوں

ماں دے جسم اندر بنیاں جسم تیرا جسم وچ لے کے سوہنی جان آیوں
غافل دھون اکڑا کے پھریں اتھے توں خدا اگے سر جھکان آیوں
خوبصورتی نقش و نگار اعلیٰ کھاؤن پیون دا لے کے سامان آیوں
چاہیے کرناں خدا دا شکر سائیاں حق پرست بن کے مسلمان آیوں

غیراں کول جاں من ہر روز جانا ئیں کیوں سن کے نہ رنج و ملال پوہنچے
اُسدی نہ توڑی ہیں کھی پوہنچ سکناں جہڑی غرض نوں تیرا خیال پوہنچے
اک نہ اک دن اوہ ویران ہوندا ئے جہڑے گھر وچ حرام دا مال پوہنچے
سائیاں بداں دی مجلسوں ملے ذلت نیک سنگت تھیں نفع کمال پوہنچے

حُسن فروش حسین اکثر ٹھوڑے جہے دن من بھر مالیندے
جد تک حُسن دا گرم بازار ہووے اپنی خوب دکان سجالیندے
جدوں رُخاں توں لالیا بدل جاوے غرضی چاہن والے مکھ پرتا لیندے
سائیاں اوہ عاشق وکھری قسم دے نے مجنوں آنگ جو جسم سکا لیندے

×

اجے رُخاں اُتے جھلکی حسن دی اے اُڈیک ہندے نے ملاقات تیری
ایہہ شباب ہو یار خصت فیر ویکھیں کسے پُشتر نئیں پچھنی بات تیری
دُکھ افسوس وچ گزرن گے دن تیرے ہنجو کیرداں گی رات تیری
سائیاں مار آواز بلائیں گا توں راہ گزرواں نئیں سُننی بات تیری

×

کدی دو دن دا کدی چار دن دا شوخ جدوں وی کوئی اقرار کردا
میرا دل ای پیا مجبور کردا ایں نئیں وعدے تے مگر اعتبار کردا
ظاہر میری ہمدردی دا دم بھردا باطن غیراں دے نال پیار کردا
سائیاں ایسے مکار دے وس پیا کئی تکڑ چھل پیا مکار کردا

×

عشق جید دا دامنگیر ہویا جان دکھاں نے سخت مجبور کیتی
میں تے دوُلی اپنے نال تھیں دور کیتی لیکن شوخ نے نہ دلوں دور کیتی
حالوں جس دے لئی میں بے حال ہویا اُس نے کدی نہیں عرض منظور کیتی
سائیاں نیہوں بے قدرے دے نال لایا بھُل گیا میں غلطی ضرور کیتی

ایس جگ جہان تے رہن والا کوئی غریب ہوندا کوئی امیر ہوندائے
کوئی ماڑیاں نوں دھکے مار دائے کوئی ماڑیاں دا دستگیر ہوندائے
پہلی کسے دی گزروی عمر اچھی اچھا کسے دا وقت اخیر ہوندائے
کارگر نہ بناں کمان سائیاں کسے کم دا نہ خالی تیر ہوندائے

حُسن والا خنجر تیز کر کے قاتل کسے اُتے کرن وار چلیا
ختم اوہدی حیاتی دے دن ہو گئے مارن اوہ جنہوں شاہسوار چلیا
اوہدی چڑھتل نوں دیکھ کے دھوم مچ گئی غصے نال کردا مارو مار چلیا
سائیاں میں ایں نہ مت اوہ شکار ہوواں ڈھونڈن جس نوں اوہ ہمبر شکار چلیا

لوکاں نوں طالع نیک مِل گئے مینوں دھروں ایہہ قسمت بدکار مِل گئی
جس در تے سوالی نوں خیر پیندا ایں گیا تے دوروں دُرکار مِل گئی
کئی سر دل نے پئے عیش کر دے ربّا مینوں کہی دوزخ دی نار مِل گئی
دیکھاں سائیں دن کس طرح عیش والے کھوٹی قسمت تے ظالم سرکار مِل گئی

اکثر آکے سر توں ٹل جاندا ایئے سایہ گردش دے سیاپیاں دا ہولی ہولی
سوہنے نال تسلی دے من ہو ہندڑے گیاں تے آئیاں دا ہولی ہولی
گلے نال مِل کے اکثر ٹھارڈے نے سینہ ہجر تپائیاں دا ہولی ہولی
ایہناں حسن فروشاں تھیں بچیں سائیاں لٹن مال پرائیاں دا ہولی ہولی

لیکے دل نہ موڑنا ایں جِن ماہی تے نہ نال دلدے توں پیار کرنا ایں
نہ تے نہ کرنا ایں تے نہ ہاں کرنا ایں ختم نہ میری انتظار کرنا ایں
خوش ہو کے رقیباں دے گلے ملنا ایں مینوں طعنیاں دی مار مار کرنا ایں
سائیاں میں گل کرناں تے جھٹ کہنا ایں چپ رہو کیوں تکرار کرنا ایں

غیراں دے دل تے پرچاؤناایں میرے دل نوں کیوں ٹھوکراں مارناایں
اپنے دشمناں دی آپ زندگی نوں غوطے کھاندیاں پار اُتارناایں
جیہڑے جوبن دی آب نئیں قائم رہنی اوس جوبن نوں پیا سنگارناایں
سائیاں کوئی دم دی گذران واہتے ٹھگیاں نال مخلوق کیوں چارناایں

کم اصل دے نال بلکہ فیض کرے کدی نئیں مشکور ممنون ہوندا
نیک آدمی نیک نوں ویکھ کے تے خوشی نال پھل کے دونوں دون ہوندا
شعر سوچیاں شاعر دا دم جانے سوچاں وچ کتنا خشک خون ہوندا
سائیاں اوس پاگل دا علاج کوئی نئیں جس نوں حسد کینے دا جنون ہوندا

آپ اپنے وقت سر آجائے آکے فیر نئیں کدی قضا ٹلدی
گنہ گار تے بے گنہ رب جانے لیکھاں وچ نئیں لکھی سزا ٹلدی
دانشمند ایہہ کھی راز دس گئے نے صدقہ دتیاں سر توں بلا ٹلدی،
سائیاں جیہڑی مصیبت وی ہووے جھلنی اوہ نئیں جھلیاں بناں ہو ٹلدی

باغ اندر راتیں کرن چاند اتے کوئی صبح ویلے چاند اسیر دا ہتے
اپنے من نوں اوس دا فخر کی اے ہو وے ہوج بہار جو غیر دا ہتے
اوس خیر خیریت کھیں ہوت جنگی جھولی اڈنی پوے جس خیر دا ہتے
سائیاں آدم اشرف المخلوقات بنیاں تے ابلیس نہ دیا گیا ویر دا ہتے

خبرے کہدے تے نظر عنائت رکھنائیں خبرے کنھاں دا دل شاد کرنا ہیں
پائی پیت ہیں جد دل دی نال تیرے صدمے ہجر دے کھیں پریشان رکھنا ہیں
کہڑی گل دا ہیں مشکور ہوواں دس میرے تے کہڑا احسان رکھنائیں
سائیاں ہیں تے ہاں طالب ضرور تیرا توں قتل میرے دا سامان رکھنائیں

ایہہ انسان اکثر رہے دعا منگدا دنیا دار دی ہستی مجبور ہوندی
ایہہ درست اے کہ ربدی بارگاہ وچ ہر دعا وی پیش ضرور ہوندی
پر اوہ گھڑی سلکھنی کدی اوندی جد دل دی دعا منظور ہوندی
سائیاں مالک جد کرم فرمائی کردا سختی سائل دی پلاں وچ دور ہوندی

خواب وچ کسے دی آن صورت میرے تڑپدے دل نوں قرار دے گئی
میں بیداری وچ ایہہ معلوم کیتا مینوں خزاں دا رنگ بہار دے گئی
پیش نظر مصیبتاں سدا رہیاں تے جواب زندگی آخر کار دے گئی
سائیاں عمر بھر رہی جدائی ایپر بڑا لطف اوہدی انتظار دے گئی

کسے نشے دے وچ نئیں مزا ایسا جیسا نشہ محبت دی تار دے گئی
باغباں دی راز نئیں پا سکیا کی شے کلی نوں جوبن سنگار دے گئی
ظاہر ضعف دے نظر آثار آ گئے پتہ نبض دی سست رفتار دے گئی
اوسے لٹک دا سائیاں مشتاق ہاں میں جیہڑی لٹک منصور نوں دار دے گئی

اوہنے عمر بھر ستم روا رکھیا اوہدے ستم دی نئیں رفتار بدلی
بدل گیا زمانے دا رنگ سارا پر نئیں خوخصلت میرے یار بدلی
رہی آخری دماں تک آس اوہدی اوہدے آن دی نئیں انتظار بدلی
سائیاں بارا عتبار کی اوہدی گل دا جنہیں گل کر کے بار بار بدلی

کدی خزاں تے کدی بہار آوے ہوندی باغ تے سال بسال بدلی
جیوں جیوں گردش نے اپنے طور بدلے تیوں تیوں فلک دی اپنی چال بدلی
حسن ڈھلیا جوانی دے جوش تھکیں جد شوخی شان اپنی خد و خال بدلی
سائیاں وقت جد بدلی دا آگیا تے رنگت خود بخود جسم دے وال بدلی

لگن وچ عاشقاں صادقاں نے دل دی خوشی خود دکھاں دے نال بدلی
سے مصیبتاں جالیاں سراں اُتے پر نہ قدم دی ہٹن توں چال بدلی
سولی چڑھدیاں دا دل دلیر رہیا پر نشا نہیں اوہناں دے خیال بدلی
سائیاں عاشق مصیبتوں نئیں ڈردے اپنی اُلفت نئیں دل تھیں ملال بدلی

عشق دی منزل تے قدم دھریائی چال قدم دی اگہاں دہا کے دس
اپنا ہتھ نہ دس نجومیے نوں ہتھ جد سکندری لوح لا کے دس
رہبر کلمہ پڑھایا سی کینکراں تھیں توں تلی تے سر ہوں جما کے دس
سائیاں کن ہمیں کر پیدا نہ یاں اندر موہنوں منگی مراد نوں پا کے دس

کر کے قاصد نوں شوخ کہیا اگوں کدی نہ لے کے پیغام آویں
دور دور رہناں میریاں اکھیاں تھیں ایدھر صبح آویں تے نہ شام آویں
خواہش مندہیں تیرے سلام دا نئیں تے نہ کسے دا لے کے سلام آویں
سائیاں وستی ایہہ پردہ نشین دی اے مورکھا سمجھ کے نہ شارع عام آویں

باغ تے دقت بہار دا نئیں باغبان دے دِل وِچ اُداسیاں نے
بُلبلاں بھوندیاں ویکھیاں نے پر کجھ آوندیاں نظر ہراسیاں نے
مکھی شہد دی کف افسوس مل کے کہندی شہد بن لیاں پیاسیاں نے
سائیاں حسن فروش حسین اکثر نہ رہے حُسن تے لبندے اُباسیاں نے

حسین ایں ایہدے وِچ شک نئیں ایں پر اتنا حُسن نئیں جتنا مغرور ایں توں
ایسی خودی دِل تیرے سمائی ہوئی اے کہ خدا نوں سمجھدا دُور ایں توں
سرِ عام کر کے قتل عاشقاں نوں تے تسلیم نہ کردا قصور ایں توں
سائیاں جور و جفا دا خاص پُتلا اپنی عادتوں سخت مجبور ایں توں

کسے امیر دی بزم اندر تہی دست کی گرہ دا مال دسے
حسن مند تاں رُخ پُر نور دسّن کو ہجا کی اپنے خد خال دسے
وچھڑ گئے نے شعراں دے سنن والے شاعر کنہاں نوں جوہر کمال دسے
روے سائیں ہُن جا کے کدے اگے کنہوں اپنی محبت دا حال دسے

میں قرآن کریم وچ لکھی ہوئی تیری حمد رب العالمین چُمناں
تیرا حکم جو تیرے محبوب دسیا اوس حکم نوں نال یقین چُمناں
صابر عشق ہے میرا بلال جیسا حق پرست ہاں نے حق دا دین چُمناں
سائیاں مجنوں سگ لیلیٰ دے پیر چُمیں میں شاہ عرب دے در دی زمین چُمناں

ذلت دی زندگی گزار رہیاں نیہوں تاں بے قدر دے لاں دا ہتے
غم بھیں اتنی مجبوری کم فرصتی اے ملدا وقت دی نئیں چھپتان دا ہتے
جے مشکلاں نہ پاندا پیش میرے میں کیوں بھٹکدا مشکل آسان دا ہتے
سائیاں کتھوں کوئی ڈھونڈاں تے کرے کوشش دکھ درد نوں مینوں پچھان دا ہتے

قاصد نوں بھیجیا یار جانب میری طرف تھیں دے کے پیغام آدیں
میرے تڑپدے دل نوں قرار آوے اے رشکِ عیسےٰ لب بام آدیں
میں سلام دے واسطے پونچ جاں گا توں منظور کرنے نوں سلام آدیں
سائیاں منتظر رہواں گا میں طالب بھاویں شام توں بعد توں شام آدیں

حسن ناز نزاکتاں دسیاں تی عاشق ڈھونڈ کوئی ناز اُٹھان والا ہنتے
سیاہ بدلاں دا سایہ ظاہر کرنا ایں دن دی روشنی یار چھپاون والا ہنتے
گیسو کالے سنوارے نی رُخاں اُتے کستوں پالے نی ناگ لڑان والا ہنتے
سائیاں عاشقاں دی کمر کس لئی اے گورکھ ناتھ دے ٹلے نے جان والا ہنتے

کھوتے کھرے نئیں دلاں وا پتہ لگدا حال رب ای جاندا اندراں دا
ہوندی پریت نہیں کھیل مداریاں دی ایہہ کوئی ناچ نئیں رچھاں تے بندراں دا
مدِ نظر رکھناں احترام پیندا اے کدھرے مسجداں وا کدھرے مندراں دا
سائیاں عشق دی اے بڑی دور منزل متے سفر سمجھیں دناں بندراں دا

لٹک کیہا کجھ عشق دے پول دی اے اہتہ تاں فرار جانے یا منصور جانے
بن بینائی کجھ نظر نہیں آسکدا حال نرگس دا چشم رنجور جانے
کیسی تپش ہے حسن دے جلویاں دی اہنوں جانے کلیم یا طور جانے
سائیاں پار دے کنڈے دی یاں حسرت گھر یا شوہ وچ بیڑی فاپور جانے

عجب ہے دلا دلیل تیری کی دیکھ کے یار دینا بلیھوں
کدی اہدا بن تاز بردار بیٹھوں کدی اودا بن ناز بردار بیٹھوں
فرضی کشتی خیالاں دے بحر اندر آپے ڈوب بیٹھوں آپے تار بیٹھوں
روز حشر کی دسیں جواب سائیاں عشق بتاں وچ عمر گزار بیٹھوں

عشق دی منزل تے قدم دھریائی فیر واٹ نہ نیڑے تے دور دی پچھ
جو وی اون مصیبتاں جھلدا جا گل بات نہ جرم و قصور دی پچھ
کیسی تپش ہے حسن دے جلویاں وچ داستان نہ موسیٰ نہ طور دی پچھ
سائیاں عاشقاں دی بھری وچ محفل واعظ خوان کولوں خوبی حور دی پچھ

ہتھ کی ہیں وکھاواں نجومیئے نوں ہتھ تے قسمت دی نہیں لکیر ہوندی
ایہہ جان خیال اس طرح دا اے مُٹھی جویں بے جان تصویر ہوندی
حال غیب دا پروردگار جانے لوح محفوظ تے لکھی تقدیر ہوندی
سائیاں گردش نشانی زوال دی اے توبہ کریاں معاف تقصیر ہوندی

یثرب نصیب جے لے چاند اور مصطفےٰؐ عالی نوں چُمدا ہیں
ہر باغ دے بوٹے ہر شجر تائیں سنے پتراں ڈالی نوں چُمدا ہیں
کیتے روشن ضمیر جس کافراں دے اوہدی کملی کالی نوں چُمدا ہیں
سائیاں کعبے دے گرد طواف کردا پیار روضے دی جالی نوں چُمدا ہیں

قوس وقزح دی وچ کمان دھر کے مارے فلک نے گردش دے تیر کھچ کے
قسمت زدہ ہیں جس طرف گیا ملیا راہزن مریخ شمشیر کھچ کے
پٹ کے گلشن عیش نشاط وچوں مینوں کتھے لے آیا ضمیر کھچ کے
پتہ نئیں کہ عدم آباد سائیاں کدوں جو لسی میری تقدیر کھچ کے

زندگی اپنی معیاد تے ختم ہوندی حسن ختم ہو جاندا معیاد اُتے
مالک قائم رکھے جدوں تیک چاہے محل اُسَر دا پختہ بنیاد اُتے
قدرت اوسدی امیری پسند کردی کردا کبر جو تئیں جائداد اُتے
مولا آپ ہے مشکل کشا سائیاں نہ رکھ آسرا غیر امداد اُتے

طالب جو وصل مطلوب دے نے اوہدی ڈھونڈ اندر بے قرار رہندے
بنھ کے تار تصور دی گیسواں میں اُسی حال اندر مست وار رہندے
اندرو اندر ہو جاندے غذا غم دی ظاہر عشق تاں نہیں درکنار رہندے
ظاہر باطن کیا جانے کوئی عاشقاں دا خوشی نال سائیاں سوگوار رہندے

ہلاک ہو گیا حیات جہڑا تیغ عشق سنگ گیا ہلاک کیتا
اوہدا عشق دے فقروں چاک پرچہ ہویا پردہ جس راز دا چاک کیتا
ہویا کوئی نہ پاک بے باکیاں توں اوہ بے باک ہویا جسنے پاک کیتا
جسم عشق دی رگ وچکار سائیاں اوہ اکسیر ہویا جس نے خاک کیتا

یادوں بھلایائی تے کوئی گل نئیں تیرے اون دی تے انتظار پر رہے
ہیں تصوّر وچ چہرے نوں ویکھ لاں گا تیرا پردہ گر رخِ انوار پر رہے
ہیں ہٹے دانئیں طالب تے ہیں چاہناں مستی محبت دی تار وچ رہے
سائیاں میرا دم رہے نہ رہے بھانویں تیرا حسن تے جوبن سنگار پر رہے

جرم الفت وچ جیکر اسیر کیتائی تاں رہائی دی قائم بنیاد نہ کر
ہے ایہہ خلد سے بہتر سیاہ خانہ بلیتوں زلف دے بندوں آزاد نہ کر
پریشاں روح کرناہیں مقیداں دے پریشان گیسو پری زاد نہ کر
ایتھے مرن دہ سائیاں غم پروراں نوں اجڑ گیاں نوں فیر آباد نہ کر

رہبر عشق اپنا نوجوان رکھناں کوئی محتاج ناہیں خضر پیر داہیں
اُتر ستوہ وچ گھاٹ تک گزر جاساں ہے واں تار دریائے تنویر داہیں
ایسے راہ نما دا دامن چھڈ کے تے ہو واں بیعت کہڑے دستگیر داہیں
سائیاں عشق دے وچ برباد ہو کے پایا مرتبہ بڑی توقیر داہیں

بہنوں چاہیدا ئے رُخ حسین اُتے اہمو سامنے جو بیٹھے خال نے دو
ایہہ رُخ یار دے نوں کعبہ سمجھ کے تے سجدہ کر رہے مثل بلالؓ نے دو
ایہہ بھی شک پیندا ئے رُش کے حبش وِچوں ملک چین اندر آئے بال نے دو
سائیاں حسن تے ہے بشک لاثانی خوبی وِچ ایہہ بھی بیمثال نے دو

ولا ہویا کی غیر دے لگ آکھے دتیاں یار ساڈے نال یاریاں چھڈ
توں بھی اپنی غیرت توں کم لے کے اُہدیاں کرنیاں گلّہ گزاریاں چھڈ
جے اوہ ملنا نہیں چاہندا ملے تاہیں چھڈ خیال اُہدا انتظاریاں چھڈ
سائیاں یاد وِچ رکھ نہ یاد اوہدی کرنیاں ہر ویلے گریہ زاریاں چھڈ

بُت کافر تیرے وڈیاں تھیں عادت پئی ہوئی پیریں پاہین دی اے
تیرے ستم تھیں نہیں گھبران والا عادت مڈھ توں ایں ستم سہن دی اے
تیرے کول نہ بہن دی خوشی ایڈی جیڈی خوشی تیرے دُور رہن دی اے
سائیاں پل پل دی پونچدی خبر بہنوں غیراں کول تیرے اُٹھن بہن دی اے

حُسن دی مستی مغرور کیتا ئی یا مزاج فرعونی وڑ گایا ای
میرا خوشی تھیں دل لے کے چال یارا فیر پیراں دے ہیٹھ لتاڑیا ای
میریاں دشمناں دے سینے ٹھنڈ ہاتے آتش رشک تھیں میرا دل ساڑیا ای
توں مخلوق وچ وسیں گا کدوں سائیاں جے توں وسدیاں مینوں اُجاڑیا ای

ایہہ رخ محبوب تے نظر اوندے سیاہ خال پئے عزت نشان نے دو
گنج حسن دا تے لٹن نیئں آئے راکھی کرن والے نگہبان نے دو
مونہہ پھیر کے کفر تے بتاں کولوں کا فر ہون آئے مسلمان نے دو
سائیاں تہ دل تھیں میں ادب کرناں کیونکہ سمجھناں حافظ قرآن نے دو

یار جے بنیاں تے رہوین کے میری یاری دے کولوں انکار نہ کر
خود نہ برا اکھوان دی کر کوشش میرے عشق نوں بھی شرمسار نہ کر
قائم رموز بان دے قول اُتے اک تھیں دو مڑ دو نہ دیاں چار نہ کر
سائیاں روز دیہاڑی دے چھڈ لارے یا ایہہ کہو میری انتظار نہ کر

اوس قادر کریم دی قدرتاں دے جلوے عجب عجب خوبی وسدے نے
کدھرے گڑے دے پانی دا مینہ وسدا کدھرے موتیاں دیدل وسدے نے
ایس دنیا دی وستی وچ وسن والے غم تھئیں روندے تے خوشی تھئیں ہسدے نے
سائیاں ڈرن کئی ربدے خوف کولوں کئی ظلم اُتے کمر کس دے نے

ایس بحر جہان دی وچ کشتی کئی مسافراں دے ہو کے پور تر گئے
اینتھے رب دے حکم دے نال آئے اوہدے حکم تھیں اینھوں ضرور ٹر گئے
گئے کئی عجز تھیں وقت گزار اپنا کئی کوشش کے کبر غرور ٹر گئے
سائیاں وت اوہ پرت نہ آسکے آکے جان والے بڑی دور ٹر گئے

میرے دشمناں تھیں سن سنا گلاں کہی اے دوستا اگر ٹھوا تیری
میرا ناں وی سنن توں کریں نفرت سمجھ گیا ہیں دلی منشا تیری
میری نظر دے سامنے کھڑی ہو گئی ہے وفا میری تے جفا تیری
سائیاں سخت ہیں تیرے توں تنگ آیاں دے شکل نہ بھلوں خدا تیری

میرے دل نوں شوخ نے کئی واری کدی رکھ لیا کدی موڑ دتا
غرض بنی تے آن کے بنے سانجھی غرض نکل گئی تے ساتھ چھوڑ دتا
کدی میری محبت دا دم بھریا غیراں نال جا کدی سر جوڑ دتا
سائیاں نینہوں بے قدرے نال لایا جہناں دشمناں لکھ کروڑ دتا

لوکی کے بچھڑے نے غمزدہ نوں کیہ دساں ہے کویں گزران میری
نکلاں کیہوں میں غم دے گرداب وچوں کشتی ڈوب گئے نے کشتی بان میری
تنگ اوقات ہو جاوے فرشتیاں دی روکے ضبط نہ چیکر فغان میری
جویں ہیت نوں لحد دی شام سائیاں ایہیں گزردی شب ہجران میری

دلبری لقب سے یاد ہوون جہڑے عاشقاں دے ہم آغوش ہندے
شمع حسن جنہے شعلہ زن ہووے آتش باز کدا اوتھے خاموش ہندے
خوشی عاشقاں موت دے عاشقاں دی ہور عیش کر کے فراموش ہندے
چوہدرا اوس بازار دی عشق گردائے جس بازار سائیاں سرفروش ہندے

تربت غیر لتاڑناہیں مینوں خاک کر دیے تہ پامل کے
ملدا رہاں میں کف افسوس کیوں نہ بیٹھا ئیں غیر دے کول حمائل کے
وانگ طور نہ صاعقہ مار دل تے نہ کر سرخ چشماں سرمہ سامل کے
کیا ایہہ غضب نہیں خالِ حبین سائیاں بیٹھائے کافر اسلام دی حامل کے

غضب دے تیور اُس بدل تکیائے نگہ دبک گئی ڈیلے حیران لرزے
لرزش کھا زبان لب خشک ہو گئے کنبے حوصلے دہشت توں جان لرزے
نبض بول رہی اے ایہہ رگ رگ کے السے خون دے جوش طوفان لرزے
ایڈے ظلم دے زلزلے نال سائیاں کنبے زمیں تے کیوں نہ آسمان لرزے

ایسا ہے شاہِ شاہاں ہیر احمدی آن میں دونوں جہان کھل گئے
مژدہ خوشی دا سن کے خدام خلدی در خلد بیہ معہ رضوان کھل گئے
پیش ہائی دے دست آداب بنھ کے اک طرف حوراں اک طرف غلمان کھل گئے
سائیاں اوس شاہ دے استقبال دا ہتے صفاں بنھ مرسل عالی شان کھل گئے

کسے ظالم دے ظلم کی مارناں سی جے نہ ماریا ہوندا تقدیر دا ہیں،
ہل پھر گئے نے ہیں پر مصیبتاں دے بنیا کشت دردِ اں دی جاگیر دا ہیں
کیتی عشق نے کند زبان میری ہے ساں تیز توں تیز تقریر دا ہیں
سائیاں گر گیا شرط اسلام وچوں طالب ہو اک بت بے پیر دا ہیں

اجڑ گیا دل خوشی دیناں دیکھے میرے ناصح پئے ازار کیوں ایں
پاناں ذلت میں پاناں تے آپ پاناں مینوں طعنیاں دی مار قسمار کیوں ایں
ہیں تھیں سو گیا گنہ زیوں گھڑا میرے رستیوں خلق بیزار کیوں ایں
سائیاں مجرم دی ہاں میں تے ہاں اک دا میر امدعی کل سنسار کیوں ایں

نزاکت دست سفاک دیکھو چاہندا ئے کدھر ہے چا پوے شمشیر کدھر
ذرا لوچو ہ مضمون کلام ایسا بات کدھر دی کھلدا ئے ضمیر کدھر ے
ابرو جوڑ لاندے دیدباں کدھر ے شستِ نگہ چلاوندی تیر کدھر ے
حملہ کدھر ے رخ کدھر ے خیال کدھر ے سائیاں ناز پھسان نخچیر کدھر ے

سیپارہ شناس احوال میرا دیکھ غوطیاں وچ سر نگوں ڈگیا
اوہنوں ویکھ خاموش تے پاگیا میں میرے نام دا قرعہ زبوں ڈگیا
وحشت عدم تھیں لے کے میراث آیاں میں ایں جگ تے بہر جنوں ڈگیا
سائیاں کاتب ازل نوشت میری لگا لکھن تے قلم تھیں خوں ڈگیا

دستی وچ وساں کہ ادھڑ جاواں عشق وستی وچ عقل اجاڑ وچ اے
شمع جلن سے فیض رساں ہوندی کیونکہ سڑی پروانے دی ساڑ وچ اے
سرد مہری وچ گرمی حسن گویا اثر لوہ ہمیں ذا ہاڑ وچ اے
رنجوں راحت آرام وچ ذلت سائیاں صلول ویر سلوکت رڑ وچ اے

تدھ بابا خدایا نہیں خیر مینوں جیندیں زاریاں کیتے سوال رد کے
تیرے فرتوں سوالی نہ جائے خالی میں دھر پاتے چا یارو مال رد کے
مخلوقات تیری طعنہ زنی کردی کس دے پاس جا کھولاں احوال رد کے
سائیاں ساہ ساہ لبلا سحر ہفتہ ہر مہینہ گزاراں میں سال رد کے

ایسا ہیں وحشت جنون ہویاں پاگل ویکھ ہیندوں ہر بلا ہُسدی،
جاناں ویدڈے پاس دوا کارن ٹوکاں ویدکر دائے تے دوا ہُسدی
کس جرم اندر گرفتار ہویاں ذلّت ہیں بھوگاں تے سزا ہُسدی
سائیاں عجب تماشا یا مسخری اے منگاں موت تے کولوں قضا ہُسدی

آخری وقت ای بول پیارے حشر تیک نہ تیرا احسان جاسی
نبض ہے اٹکیاں دیں میری جان اٹکے نیرے جاندیاں ایں میری جان جاسی
لقمان کہے نبض نوں ویکھ میری قبر تیک نہ ایہہ اخفقان جاسی
لاش خاک درخاک ہوگئی سائیاں روح عدم ول کردا فغاں جاسی

خال پیشانی تے چمکدائے یا مشتری زہرہ جبین اُتے
اندر کعبے دے چور اسلام آیا یا کوئی ہندو آیا دین اُتے
یا نشانی پرطاؤس لے کے کسے طفل نے دھریا لیسین اُتے
یا مؤذن مسجد بلال رضؓ سائیاں نکتہ نون دا آیا مبین اُتے

حضور دے رُخ پر نور اُتے اوناں کسطرح ایہہ سیاہ خال دائے
یا تصوّر رسول وِچ خیال کر کے سر تعظیم نوں جھکیا بلال دائے
یا کوہ طور تھیں بھلا جناب موسیٰ جلوہ ذات بی ایدھر بھال دائے
کہندا سائیں جیس شمر دی تیغ روکی یا ایہہ نقشہ حسینؑ دی ڈھال دائے

خواب وِچ نظر اِک شوخ آیا عجب ناز اُس بہت مغرور دے سن
لباں لعل یاقوت دندان موتی دسّاں نین کی اودے فتور دے سن
گردن مثل کلنگ بلور سینہ ساغر بھرے در آب انگور دے سن
سائیاں کسے کم بخت جگا دتا اجے ہوندے نظارے دُور دے سن

اُوتھے جا ڈوبیائے عشق ہوراں جو کی دائما جنھے حیادی اے
راحت رب دے قلعے وِچ غلط کہندے بلکہ سخت وہ بستی ایذادی اے
نہ تصوّر نگہ نوں راہ لبھدائے نہ رسائی تاثیر دعا دی اے
اوتھے ٹکراں مارے خیال جا کے جتھے پونچ نہ سائیاں ہوا دی اے

دِل نے ادس دا جا درویش کیتا ئے جہڑا جھیپدا ئے در و دیوار کولوں
کھاندا ئے شرم جو اپنے پچھانوں وی الامان ایسے شرمسار کولوں
اُس نوں خیر دی کرے امید کہڑا نفرت کرے جو عرض گزار کولوں
اوہ کیا کرے گا سائیاں سلوک جہڑا سوسو کوہ نسدا ئے لفظ یار کولوں

×

کی گل سوچ کے طلب کرناں علیش غم کولوں سکھ آزار کولوں
اجے تیک نئیں کسے وصول کیتا خون شیر کولوں دل یار کولوں
کھا کے ڈنگ امیدِ شفا رکھنا ئیں منگنا ئیں زہر مہرہ گل مار کولوں
سیاہ دِل نئیں ہوندے سفید سائیاں توں کیوں رحم چاہنا ئیں ستمگار کولوں

×

در جرّاحِ عشاق اُتے بھٹے نیناں دے جگر افگار بیٹھے
سُن کے شور اوہ بولیا خادماں نوں کون بیٹھے کیوں بیٹھے کس کار بیٹھے
کس نوں ڈھونڈدے کس دی تلاش کردے کس دی کرن کار انتظار بیٹھے
نہ کوئی لنگر نہ دارالشفا سائیاں نہ ہیں حاذق تے کیوں بیمار بیٹھے

×

ہیں کیا کراں صید جفائیدے اں تیر زدہ ہاں ستم آموز دا ہیں
اک اک روز قیامت دے ہار گزرے گرفتار ہویاں جہیڑے روز دے ایں
ہویاں داغ وانگ پروانیاں رشک شعلہ ہاں شمع افروز دا ہیں
سائیاں عشق دی اگ نے ساڑ سٹیا پھولاں حال کی دل پرسوز دا ہیں

عجب ایہہ رسم ایہناں ظالماں دی کر کے ظلم پھر ظلم دی داد منگدے
ایہناں پاس کوئی جائے فریاد لے کے سن فریاد تغییر فریاد منگدے
دل دی کشت تے درداں دا اہل دیکے توضیع فصل دی ستم ایجاد منگدے
سائیاں کر کے ہلاک ایہہ عاشقاں نوں محنت خونریزی دی جلاد منگدے

خادم کد کردے نے ہادیاں دی جویں عشق دی سیوا مرید کردے
عشق کافر کرمارے تے ہور ڈرے نہ دم مارن نہ اُسدی تردید کردے
داخل عشق والی منزل گاہ ہوکے ماتم جیون دا مرن دی عید کردے
تیغ عشق دی لذت نوں یاد سائیاں ملک عدم دچ مڑ مڑ شہید کردے

منشی عدل نوں کون آکھے بیت الرب اندر کفرستان کیوں ایں
دِل وِچ وسدا ئے طفل ترسا میرے کعبے وِچ کافر دا مکان کیوں ایں
ایسے ہون نالوں کاش ایہہ نہ ہوندی ذکرِ غیر وِچ میری زبان کیوں ایں
کہندی طعنیاں نال مخلوق سائیاں بُت پرست ہو کے مسلمان کیوں ایں

عارض پری تمثال اُتے جھوم رہے نے گیسوئے تار اُلٹے
صندل نال جویں صندل بار اندر آویزاں رہندے سیاہ مار اُلٹے
اُلٹے سدھے کئی اہناں نے پھانس کینتے آپ رہے پر لال دہار اُلٹے
اہناں ہتھوں ہاروت ماروت سائیاں لٹک گئے ہو کے سزاوار اُلٹے

توکّل دا کاسہ ہے کول جیدے اُس گدا نوں کوئی کیوں گدا جانے
کیتا پستی نے اعلیٰ دماغ جس دا اوہے ہستیاں نوں زیر پا جانے
دل تونگراں دے بڑے سخت ہو گئے اہل دل کیا اُن کی پروا جانے
سائیاں حاتم گر دولت جس رکھدا اوہ بھی شوم ہو جاندا خدا جانے

حریص بوالہوس ہرجائی نہیں آں کیوں ہیں جابجا پری رخسار ویکھاں
ڈنگ مار کے نظر نوں سار جائے کسے شوخ دی جے زلف مار ویکھاں
شالا رہو ے بصارت نہ حشر توں دی جے حسن نال حوراں دا انوار ویکھاں
تیرے گل رخسار بن سڑن دیدے سائیاں جنت دی اگر گلزار ویکھاں

شادی برباد ی آ عاشقاں دی ہو یا کی جے توں برباد رکھیا ئے
رکھے توں احسان نہیں یاد میرے ہیں بھی ظلم تیرے نوں نہیں یاد رکھیا ئے
غم کرناں ہیں دل نوں پرچا لیناں جیکر علیش تیری تینوں شاد رکھیا ئے
جے توں ستم تئوں پالیا ئے کہوے سائیں میں بھی دکھاں نوں دل دے وچ آباد رکھیا ئے

اشرف البشر مخلوق وچوں برگزیدہ اصحاب کبار چار ے
اکو نور وچوں پیدا وار ہوئے ہمیشاں اوہ دُر شہوار چار ے
کہندا مصحف الہٰی حدیث نالے شہر صدق دے ہین سردار چار ے
نورالعین سائیاں سبھناں مومناں دے آہے نبی دے خاص جو یار چار ے

عین شین تے قاف دے نقطے جیہناں نقطے پچھانے اوہ دور گئے
جیہناں سر بچایا نہیں سر پایا جیہناں سر دتا سر ضرور لے گئے
رہے سہکدے بوالہوس ہوس کر دے مغز معنوی صاحب شعور لے گئے
نوں بھی اس طرح لے جا سوغات سائیاں چڑھ کے دار جسطرح منصور گئے

آتش عشق نوں غشش دم بدم پیندا میرے سائیاں قیامے بن ایا غ خشک اے
سوز ہجر نے جگر بھی خشک کیتا دل خشک دم خشک دے باغ خشک اے
ابہہ رحمت باران نہیں ابر رحمت میری بستر امید دا باغ خشک اے
دیکھاں کس طرح روشن ایّام سائیاں حد کہ بخت سیاہ دا چراغ خشک اے

جیہنوں میں عزّت نشین جاتا مینوں خلق دا کیتا ئے چور اس نے
جیہنوں رنگ محبت دا کھول دسیا مینوں رنگ دے کھایا کجھ ہور اس نے
جیہنوں خوں پلاشہ زور کیتا الٹا ورتیا میرے تے زور اس نے
سائیاں جیہنوں میں آبحیات جاتا میری جیوندیاں کھوتری گور اس نے

دیناایں دلاسے نت ویریاں نوں عاشق صادقاں نوں دُھرکار دیناایں
گل سُٹناایں ول بوالہوسیاں دے گل پرستاں نوں مالیا خار دیناایں
شربت گھول پلائیں لاغر ضعیفاں نوں غرضُ الیاں نوں زہر مار دیناایں
خیر سے کھڑے کھر وسے تے سائیں کہندا ئے ظالم سپاں دے موہنہ تے پیار دیناایں

تاریک کر چلیاں جہان اُتے کوئی تے روشنی دی صورت یار دس جا
تینوں روک نئیں سکدا پر پھر کرکے جتھے وسیں گا اپنا دیار دس جا
تیرے عشق بیمار لاچار کیتا اے کجھ تے چارۂ دلِ بیمار دس جا
کدوں ملیں گا سائیں نوں فیر آکے اوہ تاریخ مہینہ تے وار دس جا

وصل وچ کیوں نئیں قرار آوندا کیوں نئیں گم ہوندا اضطراب کدھرے
بیداری وچ تڑپناں ہیں کدھر کھاندی ٹھوکراں پئی میری خواب کدھرے
ظلمت بچھا کی چھوڑے جو ڈب گیا روشن طالع دا آفتاب کدھرے
میرے وانگ پئے خانہ بدوش سائیاں رُلدے بخت دی خانہ خراب کدھرے

عاقلاں دے مغز پھیر دیندے وزن دار مضمون دے شیر میرے
طاقت کی اے بیر بکیاں دی آگے سامنے ہون دلبر میرے
جرأت کدوں کی کسے مجہول دی اے مصرعے کرے آکے زیر زبر میرے
سائیاں زم رقیب دے ڈھال اُتے وچن شعر مانند شمشیر میرے

بخیل لکھ چمن آباد کر کر آخر دامن بخل وچ خار رے گئے
شیخ فخر اندر خزاں بھوگدے رہے مے صاف پی رند بہار لے گئے
کشتی صدق دی عمل دے لاچو پست بحر سلوک وچ تار دے گئے
حاسد رہ گئے کفِ افسوس ملدے مخفی راز سائیاں ازدار لے گئے

زلف موباف کیا باف رہی اے گرہ گرہ اندر طلسمات بندی
جٹرت کاریوں مانگ لوں گویا کہکشاں بہ حرف دی بات بندی
کوئی گور سکندر تے جا کوکے اُٹھ سکندرک پئی سوئے ظلمات بندی
یا ضحاق مردود دی روح واہتے ماراں وچ سائیاں جو الات بندی

نر کے کسے اوہ بحر دل نہیں پار جاندا عشق بحر تر نہاں جنہوں یاد نہیں گا
ستم عشق دا جس نے سہار لیتا اُسدے واسطے عشق جلّاد نہیں گا
منصور نوں عشق مشہور کیتا داد رس ہے عشق بیداد نہیں گا
اُسدے شعر وچ ہر گز نہیں درد سائیاں جہڑے شاعر دا عشق اُستاد نہیں گا

ختم شد